

det falder jeg Selvhjælp. Derfor kan jeg ikke forstaa den ærede Ordførers Udtalelse i den Retning.

Solstein-Ledreborg: Jeg tror, at Grunden til, at det ærede Medlem for Aarhus (Ingerslev) ikke er rigtig klar paa Principet i denne Lov, og at det ærede Medlem for Bordingborg (Nøhr) er blevet saa enigt med det ærede Medlem for Aarhus i Mangel paa Opfattelse af Principet, ligger i en noget mærkelig Opfattelse af Begrebet Selvhjælp. Det forekommer mig, at de Herrer begge identificere Selvhjælp med visse bestemte Skridt for at hjælpe sig selv; det kan man ikke. Det at sætte Noget i en Sygekasse er i sig selv ikke Selvhjælp. Der kan være Folk, der i højeste Grad have hjulpet sig selv paa det økonomiske Omraade, men som aldrig have sat 2 Skilling i en Sygekasse, og omvendt Folk, der have sat ind i en Sygekasse, men dog ikke kunne betragtes som værdige Trængende. Det at sætte ind i en Sygekasse er i ingen Henseende et udtømmende Bevis for Selvhjælp, og det Samme gjælder med Hensyn til at sætte ind i Alderdomsforpørgjæskasser. Dette er netop Feilen, naar man vil gjøre dette til Bevis for Selvhjælp. (Afbrydelse af Ingerslev). Jeg taler her navnlig til det ærede Medlem for Bordingborg (Nøhr); men jeg antager, at det ærede Medlem for Aarhus (Ingerslev) maa have den samme Lante som han; thi ellers vilde han let kunne forstaa, at Principet i Lovforlaget er ikke Statshjælp, men Hjælp til Selvhjælp; vi skulle siden komme til Statshjælp. Det, der er Hovedsagen ved Selvhjælp, lader sig i Virkeligheden ikke udtrykke igjennem visse enkelte bestemte Legn, der saaledes kunne angives gennem en Lov, saa som, at den, der har givet til eller indskudt i den og den Kasse, har arbejdet sig saaledes frem, at han kan betragtes som en selvhjælpende Mand, men at den, der ikke har gjort det, ikke kan betragtes saaledes. Jeg tror imidlertid, at en Del Grund til de Herrer's Misforstaaelse og navnlig det ærede Medlem for Bordingborgs maasse ligger i det gamle Forslag om Understøttelseskasser, hvor Selvhjælpen blev betegnet paa den Maade. Og hvorfor? Fordi man saa lidt som muligt vilde give de uddelende Myndigheder frie Hænder til at jugere Vedkommendes Værdighed. Det vilde man i hint Forslag bort fra, og vilde man bort fra dette, at vedkommende Komite eller uddelende Myndighed eller Kassebestyrelse skulde have Lov til at bestemme, om Vedkommende er værdig eller ikke, var der kun een Vej at gaa, nemlig at fastslaa saadanne bestemte udvortes, men altid til en vis Grad bornerte Kriterier for, om Selvhjælp har fundet Sted eller ikke. Men Forslaget her gaar i modsat Retning. Det giver Bestyrelsen fuldstændig frie Hænder, den samme Frihed som selve Bestyrelserne af de Fattiges Kasse, det vil

siges omtrent fuldstændig frie Hænder. Der staar vel en lille Veiledning i Loven om de Fattiges Kasse, men ikke mere. Derfor bør disse Kriterier ogsaa falde bort, thi man siger til Kassebestyrelsen: Det er Eder, der afgjøre, om en Mand kan hjælpe sig selv eller ikke; denne Afgjørelse skulle I træffe i Overensstemmelse med Eders personlige og lokale Kjendskab. Det vil være en naturlig og sund Vej, og man vil mere træffe Selvhjælpen ad den Vej end ad den anden, men den har ogsaa sine Ulemper, thi det personlige Element kan komme til at spille en Rolle derved, som det ikke burde. Det kan altid være tvivlsomt, hvilken Vej man bør gaa; men i begge Tilfælde forlanger man Selvhjælp. Hvad Loven om de Fattiges Kasse angaar, har hele Meningen med og Virkningen af denne Lov væsentlig ikke været Andet end at staffe Hjælp til Selvhjælp. At den mulig til sine Tider er bleven misbrugt, fordi der har været ligegyldige Bestyrelser eller listige Mennesker, som maasse have tilneget sig Understøttelse og skaffet sig et godt Rygte uden Grund, kan ikke negtes; men Loven om de Fattiges Kasse har lige som Lovforlaget her til Princip Selvhjælp og slet ikke Andet. Dermed vil jeg ikke sige, at det dog ikke skulde tages under alvorlig Overveelse af et Udvalg, om man ikke bør gaa en anden Vej end den i Loven om de Fattiges Kasse, som det ikke har været de ærede Forslagsstilleres Mening nu at forandre; om man ikke bør vende tilbage til den Lante, der laa i et Forslag, som vi i sin Tid bragte frem om Understøttelseskasser, nemlig at finde bestemte Kriterier for Selvhjælp; men det er en Ting, som er overordentlig tvivlsom; der kan siges overordentlig Meget baade for og imod; thi gennem Kriterier faae vi ikke altid tilstrækkelig Garantier. Paa den anden Side indrømmer jeg, at man ikke vil blive fri for Uretfærdighed ved den Vej, vi her gaa; men der er ingen Forskjel i Principet, thi i begge Lovforslag ligger den samme Lante til Grund: Selvhjælp. Dette om Lovforlagets Princip. Det ærede Medlem for Aarhus forvevler Lovforlagets Princip med det Midde, Lovforlaget har anvist, for at Principet kan komme til at virke, nemlig Pengene. Det er en Ting, hvori jeg er ganske uenig med det ærede Medlem, nemlig hans tidligere Opfattelse af, hvorledes man skulde staffe Hjælp til Selvhjælp. Det ærede Medlems Opfattelse har jeg aldrig kunnet forstaa; thi jeg tilstaar ligesom, at han vilde staffe Hjælp til Selvhjælp paa den Maade, at han lod Hjælpen være borte. Hvorledes skal man staffe Hjælp, naar man vil nøies med Frivillighedens Vej? Naar denne Frivillighedens Vej er kraftig nok, er det altid den bedste, og det er altid en daarlig Udvei at lade Kommunerne eller det Offentlige gribe til i Stedet for at hjælpe ad Frivillighedens Vej. Det er en Erfaringssandhed, at den frivillige Hjælp slaar ikke til. Jeg ved nok, at de